

Arrest

nr. 75 952 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DECALUWE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Albanees staatsburger, verklaart dat u op 23 september 2011 Albanië verliet omwille van een bloedwraak waarin u en uw familie verwickeld was. Op 18 april 2004 had uw oom S.M.(...) een ruzie met S.C.(...) over een stuk grond. S.C.(...) haalde daarbij een wapen boven. Toen uw oom dit wapen wilde afnemen, schoot hij S.C.(...) dood. U was op dat ogenblik 14 jaar. Uw oom werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 13 jaar. De familie van S.C.(...) bracht uw familie op de hoogte dat ze een mannelijk lid van uw familie zouden vermoorden. Sindsdien leefde u en uw familie opgesloten. Uw familie deed beroep op een verzoeningscommissie, maar de familie C.(...) weigerde een verzoening. Uw moeder diende ook een klacht in via de wijkagent bij de politie van Koplik. De wijkagent zei dat hij wilde helpen maar dat de politie er niet veel kon aan doen.

Op 23 september 2011 kwam de broer van uw moeder u 's nachts ophalen. Hij bracht u naar het vliegveld van Tirana, waar u het vliegtuig nam naar België. U kwam op 23 september 2011 aan in België, waar u op 3 oktober 2011 asiel aanvroeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: paspoort, identiteitskaart, brief van de burgemeester van de gemeente Qënder over de bloedwraak waarin u verwickeld zou zitten, een bewijs afgeleverd door de burgemeester van de gemeente Qënder dat u geen grond bezit in de gemeente, een brief van de Vereniging van missionarissen van de vrede van Albanië over de bloedwraak waarin u zou verwickeld zitten.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken uit het administratieve dossier stel ik vast dat u onvoldoende aannemelijk maakt dat u Albanië heeft verlaten en/of er niet kan naar terugkeren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaart dat u sinds 2004 opgesloten heeft geleefd in uw huis, samen met uw ouders en uw broer en zus. U slaagt er echter niet in om een doorleefd relaas van de zeven jaar dat u heeft opgesloten gezeten, weer te geven. Ondanks uw jonge leeftijd, kan er verwacht worden dat u kan vertellen hoe u zeven jaar opsluiting hebt ervaren, aangezien de impact van een bloedwraak het dagelijkse leven van de geviseerde familie volkomen doordrenkt en elk normaal leven onmogelijk maakt. Wanneer u de vraag gesteld werd hoe u die jaren opsluiting zelf had ervaren, kwam u niet verder dan: 'Het was heel zwaar. Heel slecht. Ik was thuis binnen' (gehoorverslag CGVS, blz. 6). Wanneer er dieper werd ingegaan op wat u zo een hele dag deed, verklaarde u: 'Niks, ik bleef thuis binnen.' Na enig aandringen zei u dat u tv keek en gesprekken voerde met de andere gezinsleden'. (gehoorverslag CGVS, blz. 8). Deze verklaringen overtuigen niet aangezien er mag verwacht worden dat u, indien u werkelijk zeven jaar binnen heeft geleefd, een gedetailleerde omschrijving kan geven van wat u de hele dag deed.

De geloofwaardigheid van uw beweringen over uw opgesloten leven wordt verder ondergraven door het feit dat u in het begin van uw gehoor verklaarde dat u buiten uw bezoeken (gemiddeld twee maal per jaar) aan de broer van uw moeder, nooit het huis heeft verlaten (gehoorverslag CGVS, blz. 6), terwijl later bleek dat u midden 2011 zelfs Albanië had verlaten om naar Montenegro te gaan (gehoorverslag CGVS, blz. 9). Uw verklaring hiervoor, dat u zich dit niet had herinnerd, overtuigt niet aangezien er van iemand die beweert zeven jaar opgesloten te hebben doorgebracht kan worden verwacht dat hij zich de weinige keren dat hij het huis in die periode verliet nog herinnert.

Verder is ook uw kennis over de regels uit de kanun zeer beperkt. U weet wel van het bestaan van de kanun waarin de regels in verband met bloedwraak staan (gehoorverslag CGVS, blz. 4), maar u geeft aan de kanun nooit te hebben gelezen. Er werd volgens uw verklaringen ook niet vaak over gesproken binnen uw familie (gehoorverslag CGVS, blz. 4). Over de regels die zijn opgenomen in de kanun stelt u: 'Ik ken heel weinig daaromtrent' (gehoorverslag CGVS, blz. 4). Dat u zich in de zeven jaar dat u opgesloten zat niet beter heeft geïnformeerd over de regels die aan de basis lagen van de opsluiting is ongeloofwaardig. Ook uw kennis over wat een 'besa' is, is zeer beperkt. Een besa betekent volgens uw verklaringen dat twee families zich hebben verzoend en dat ze elkaar kunnen vertrouwen en dat ze niemand zullen vermoorden zonder het te laten weten (gehoorverslag CGVS, blz. 8). Uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dit binnen het kader van Albanese traditie rond bloedwraak ook een tijdelijk opheffen van de dreiging met wraak in te houden. Aangezien u beweert persoonlijk te zijn geconfronteerd met bloedwraak kan men verwachten dat u van het bestaan van deze mogelijkheid op de hoogte zou zijn. U weet verder ook niet hoelang het in het algemeen ongeveer duurt eer er een verzoening wordt toegestaan (gehoorverslag CGVS, blz. 8) terwijl een inschatting van de termijn waarin de dreiging van bloedwraak kan worden beëindigd van groot belang is voor een persoon die omwille van deze dreiging geen normaal leven kan leiden.

Vervolgens moet ook worden opgemerkt dat uw kennis van de ondernomen verzoeningspogingen uitermate beperkt is. Zo kan u de naam van de organisatie die bemiddeld zou hebben tussen uw familie en de familie C.(...) niet geven (gehoorverslag CGVS, blz. 7) en weet u evenmin te vertellen hoeveel bemiddelingspogingen er zijn ondernomen (gehoorverslag CGVS, blz. 7). Voorgaande elementen

ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen over de bloedwraak die aan de basis zou hebben gelegen van uw vlucht uit Albanië.

De geloofwaardigheid van uw beweringen hieromtrent wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u midden 2011 vrijwillig terugkeerde naar het land waarvan u beweert het in september 2011 te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De verklaring die u geeft voor uw terugkeer naar Albanië, namelijk dat de vrienden van uw oom u niet konden onderhouden in Montenegro, is in het licht van de situatie waarnaar u terugkeerde niet afdoende (gehoorverslag CGVS, blz. 9).

Na het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw vluchtmotieven zodat u de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit, dewelke niet ter discussie staat. Het bewijs van de burgemeester van de gemeente Qënder dat u geen grond bezit in die gemeente, heeft geen rechtstreeks verband met de door u aangehaalde feiten. Wat de twee attesten betreft die u voorlegt en die zouden moeten bevestigen dat u wel degelijk in een bloedwraak verwickeld zit, beschikt het CGVS over informatie dat attesten die het bestaan van bloedwraak bevestigen gekocht kunnen worden. De Albanese minister van Binnenlandse Zaken verklaarde dat informatie heeft uitgewezen dat zogenaamde verzoeningsorganisaties en corrupte burgemeesters tegen betaling documenten hebben afgeleverd aan personen die niets met bloedwraak te maken hebben. Bovendien werd P.T.(...), degene die het document dat u voorlegt heeft ondertekend, undercover gefilmd waaruit bleek dat hij documenten ondertekende waarvan de inhoud volledig door de journalist was bepaald. P.T.(...) verklaarde daarbij dat hij dergelijke attesten aflevert aan personen uit heel Albanië. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Er kan dus weinig tot geen bewijswaarde worden gehecht aan deze twee documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker werpt ten eerste op dat er geen rekening gehouden is met zijn jonge leeftijd en zijn lage scholing. Op het ogenblik van de feiten die aan de grondslag liggen van de bloedwraak was verzoeker slechts veertien jaar oud. Verzoeker heeft verder enkel het lager onderwijs gevolgd. Het feit dat verzoekers verklaringen beperkt zijn, zou dan ook hieraan te wijten zijn en daarom zouden verzoekers vage verklaringen niet tot gevolg mogen hebben dat zijn hele relaas als ongeloofwaardig bestempeld wordt. Temeer omdat verzoeker documenten voorlegt die klaarblijkelijk onvoldoende onderzocht werden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er om te beginnen op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker wil het geheel van motieven waar de bestreden beslissing zich op steunt weerleggen door te stellen dat hij jong en laag geschoold is. De Raad meent echter dat ieder persoon die voor een periode van zeven jaar het grootste deel van zijn tijd ondergedoken heeft gepend, met redelijke duidelijkheid zou moeten kunnen aangeven waarmee hij zijn dagen vulde gedurende deze periode, ongeacht zijn graad van scholing. Verzoeker was veertien jaar oud toen de opsluiting begon en eenentwintig toen hij zijn land van herkomst ontvluchtte naar België. Er kan dus wel degelijk van hem verwacht worden dat hij een doorleefder relaas kan geven van deze periode dat hij ondergedoken

leefde met zijn familie. De Raad volgt de commissaris-generaal ook waar die stelt dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij een uitgebreidere uitleg kan geven omtrent de 'Kanun' en 'Besa'. Verzoeker kan zijn jonge leeftijd en lage scholing niet gebruiken om zijn onwetendheid met betrekking tot zijn problemen te verklaren. De Raad vindt het niet geloofwaardig dat verzoeker in de periode van zeven jaar geen moeite heeft gedaan om te weten te komen op basis van welke regels hij niet uit zijn huis mocht komen. Zeker aangezien verzoeker zelf stelt dat hij geen thuisonderwijs kreeg, maar wel zelf boeken las (gehoor Commissariaat-generaal p. 6).

De Raad merkt verder op dat verzoekers argumentatie geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissing bevat, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

Verzoeker meent verder dat het niet is omdat uit informatie van de commissaris-generaal blijkt dat het in zijn land van herkomst mogelijk is om valse attesten met betrekking tot bloedwraak te kopen, dat al deze attesten automatisch gekocht zouden zijn. De informatie die de commissaris-generaal neerlegt beaamt dit trouwens zelf (p. 5). Verzoeker legde eveneens een attest neer van de heer I.R.(...) dat ook handelt over de bloedwraak waarin verzoekers familie verwickeld zou zijn. Dit laatste attest werd niet onderzocht en uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat dit attest vals zou zijn.

De Raad beaamt dat het inderdaad niet zo is dat elk attest gekocht is, gewoon omdat er bewijzen zijn dat het mogelijk is om attesten met betrekking tot bloedwraak te kopen. De Raad wijst er echter op dat het feit dat één van de attesten die verzoeker neerlegt opgesteld is door een persoon waarvan bewezen is dat hij deze attesten verkoopt een factor is waardoor de inhoud van dit document met enige voorzichtigheid moet bekeken worden. Het feit dat er al twijfel bestaat over één van de door verzoeker neergelegde documenten, tast ook de bewijskracht van de andere neergelegde documenten aan.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er verder op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS